

— Не е сѣ едно. Който не яде, а пие вода, той е трескавъ.

— Нѣма нищо, азъ утрѣ ще ямъ.

— Ами защо днесъ не ядете.

— Така, утрѣ ще ямъ...

Готвачката си излѣзе и Жанъ Валжанъ легна на кревата. Цѣла недѣля той все лежеше.

Готвачката каза на мжжа си.

— Нашиятъ дѣдо, който живѣе горѣ, нѣма да го бжде. Нито става отъ леглото си, нито яде. Жали нѣщо. Сѣкашъ си е далъ момичето на лошо мѣсто.

— Ако е богатъ, дума мжжъ ѝ, нека вика докторъ; ако не е — нека не вика. Ако не вика докторъ, ще умре.

— Ами ако повика?

— Пакъ ще умре.

— Жалко! Такъвъ чистъ старецъ. Той е бѣлъ като пиле.

Тя изкокна на пжтя. Съгледа, че минава единъ лѣкаръ и го повика.

— Излѣзъ на третия етажъ. Тамъ е болниятъ. Ключътъ е на вратата.

Лѣкарътъ прѣгледа болния и се поразговори съ него. На връщане готвачката го посрѣщна.

— Какъ е, г-нъ докторе?

— Болниятъ е злѣ.

— Какво му е?

— Изглежда, че е изгубалъ нѣкое лице, което му е много мило. Отъ такава загуба много хора умиратъ. Болникътъ има голѣма тжга на сърдце.

Докторътъ си замина. Болестъта на стареца отъ день на день, отъ часъ на часъ се усиляше. Сегизъ тогизъ болникътъ се мжчеше да стане отъ кревата и да потърпе изъ стаята, ала бързо умалѣ.